

Sense paraules i sense testimonis: la política del patriarcat¹.

Patricia V. Martínez Àlvarez

Les dones feministes de finals del segle XX van dir al món que “allò que no s’anomena, no existeix”.

En aquella frase, que durant dècades hem anat recordant, hi havia molta política. Hi havia l’advertiment que la llengua materna —els gestos i les paraules amb què les mares ensenyen a les criatures a anomenar la vida i el món— corre el perill de ser cancel·lada pel llenguatge del patriarcat al llarg de la vida: “és millor dir-ho així”, “això no es diu així”, “això s’ha de dir així” o, fins i tot, “si ho dius, et passaran coses terribles”. Aquesta setmana passada ens recordava James Rhodes —guanyador del premi Fada de la fundació Vicki Bernadet— que aquesta era la frase amb què l’amenaçava l’home que el violava de petit.

Malgrat la proposta de les dones feministes de finals del segle XX, la política de les paraules que diuen la realitat ha quedat substituïda per la del silenci i per la del “sense testimonis”: els silencis fan que les coses no existeixin i l’absència de testimonis fa que les coses no estiguin passant. Però és una política perversa, aquesta. Que mata, a més.

Leydi va morir assassinada la setmana passada a Santa Perpètua de Mogoda. La va matar l’home amb qui havia estat casada. El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ha reconegut que la Fiscalia havia aturat l’acusació “perquè no hi havia testimonis” i el conseller Jordi Jané, en les seves declaracions davant l’assassinat de Leydi, va dir que “aquests són fets que com a societat no ens podem permetre”.

“Com a societat?”, “que no ens podem permetre?” no sé si parlava en primera persona del plural masculí, però no ho crec, i les paraules precises, en el sexe que són, resulten avui una urgència: que si no es diuen, vaja, la vida s’acaba. Les paraules precises eren “com a homes hem de deixar de matar”.

Cal dir que els homes maten. Que violen. Que només ho fan ells. Que han imposat a les institucions l’assetjament com a pràctica habitual, i que “fan desaparèixer els testimonis”. Que han imposat la hipersexualització de les joves com a nova manera per a garantir-se’n el control, i que, en silenci, amb quatre emoticones per whatsapp, les controlen. Que els joves violen a les cases de menors, i que no pot ser que ni la consellera d’afers socials hi sàpiga posar les paraules precises i es quedi amb un “és que el món està canviant”. Cal que moltes i molts diguin que a Laydi la va matar aquell home, sense testimonis, i que els tribunals no poden seguir esperant que els homes matin amb testimonis perquè tinguin sentit les lleis.

---

¹ Text publicat a “El Món, el diari lliure, obert i per compartir” el 27 de febrer de 2017

(<http://elmon.cat/opinio/19645/sense-paraules-i-sense-testimonis-la-politica-del-patriarcat>)